

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Нека нам је на здравље и спасење, браћо и сестре, данашња света молитва у овом Божијем храму, где смо данас принели Богу бескрвну жртву, за нас овде сабране, али и за цео наш православни народ и за све оне за које је Господ и пострадао на Крсту, ради нашега спасења.

Човек живи у овоме свету окружен разним предметима, разним стварима, и у њему се развило чувство, једно чуло интересовања за све што види, што чује, да зна зашто је, како је то до тога дошло и како је то и зашто је то било. Зато смо стално у неким питањима, дете одмалена почиње да учи свет око себе питајући маму или тату, шта је ово а шта је оно? Тако и ми одрасли људи питамо се какво ће бити сутра време, шта ће бити сутра после ових избора, шта ће бити после овога или онога, дакле стално смо у неким питањима, на која некад добијемо одговоре, а некад и не добијемо. Та питања постављамо не само другима него и самима себи.

Али, постоји једно питање, браћо и сестре, које је изнад свих других питања а којег се, нажалост, ретко када и ретко ко од нас сети да постави било себи, било другоме. Оно што се ми не сећамо то је данас поставио онај младић што се помиње у Јеванђељу. Који приђе Господу Христу и пита га: Учитељу благи шта треба да учиним да добијем живот вечни?

То је једино, то је једино достојно питање да га човек постави и да на њега добије одговор. И Господ је овом младићу одговорио: Ако желиш живот вечни - држи заповести! Не укради, не убиј, не чини прељубу, поштуј своју матер и тако даље. Господ му понавља неке од старозаветних заповести. А младић, хотећи да се оправда, или можда похвали, каже: „Све сам ја то издржао и одржао од младости моје, него шта ми још недостаје, шта ми још фали? Осећам да ми то није довољно за живот вечни“. И Господ му рече: „Продај све што имаш, све своје имање подај сиромасима па хајде за мном и

имаћеш благо на небу“. А када младић то чу, вели свето Јеванђеље, отиде жалостан. Зашто? Зато што, вели, беше веома богат па му беше жао да троши своју имовину. Дакле, он је тражио живот вечни, али није био спреман да остави оно што је земаљско.

Живот вечни је после овога живота, живот вечни је у Царству Небескоме, али у њега не можемо унети ништа од наших материјалних земаљских добара, блага која имамо или која уживамо. Зато је Господ и рекао: „иди продај све“. Не значи да сви морамо да продамо јер онда ко би имао да купи, али да не будемо везани за наша богатства, за наше добро, да буде наше срце отворено према потребама других, да колико можемо уделимо, помогнемо и путнику намернику и странцу и болесноме и залуталоме и свакоме човеку. Јер сваки човек је наш ближњи. Као што онај пита: „а ко је мој ближњи“, и доби одговор причом о милостивом Самарјанину. Онај који се смиловао на човека то је наш ближњи. Онај на кога се ми смиљујемо то је наш ближњи. То је пут који води у Царство Небеско.

Али, чак није ни то довољно, што је рекао младићу - иди продај и раздај сиромасима, него је додао још нешто - хајде за мном, јер ја сам једини који знам шта је живот вечни, који поседује живот вечни, који могу да дадем људима живот вечни. Јер Господ је ради тога и дошао на земљу, Син Божији постао човек, примио наше људско тело, живео са људима, учио људе науци о Богу, о животу, о Царству Небескоме, а све ради тога да људима дарује живот вечни.

Ко може да прими живот вечни? Онај ко крене за Господом Христом. А како ми идемо за Њим? Идемо вером у Њега и у све оно што је Он проповедао и што је оставио у Цркви Својој, која нас учи свакодневно, на свакој Литургији, сваке недеље и празника. Ми увек као да постављамо то судбоносно питање, шта да чиним да добијем живот вечни? И сваки дан, и сваке недеље, и сваког празника, ми кроз Свето Јеванђеље, кроз цркву Божију добијамо одговоре на наша питања.

Али треба да се трудимо у животу своме да испунимо оно што је Бог заповедио, јер када је Господ пред своје вазнесење послао Апостоле на проповед, рекао је: Идите и научите све народе Крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа и да држе све што сам вам заповедио. Све, не нешто, не један део, него све што је Господ заповедио људима, то ми треба да се трудимо, да држимо и да идемо за Господом Христом. Али ми смо људи и грешни и слаби и немоћни, па и поред тога често пута грешимо. Господ је то знао, па је оставио лек и за ту бољку нашу. Како да се после Крштења ослобађамо греха које као људи чинимо. Ту је Света Тајна покајања и исповести којом пред свештеником, пред духовником исповедамо грехе своје, кајемо се за своје грехе, решени да убудуће то не чинимо. Ето тај пут води за Господом Христом и он уводи у Царство Небеско.

Нека би Господ дао снаге свима нама да ми попут овога младића не знамо за друга питања сем питања себи и Цркви нашој: Шта да чиним да добијем живот вечни. И онда када добијемо одговор да се трудимо да то испунимо а не да одемо жалосни као онај Јеванђелски младић. И тако живећи у овоме свету, браћо и сестре, ми припремамо себе за Царство Небеско и за живот вечни којег нека бисмо сви наследили молитвама Свете Богородице и свих угодника Божијих и светог краља Милутина, да и ми тамо са свима њима слаavimo Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове у сву вечност. Амин.